

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Judici al sistema judicial

La història. Toulouse, França, 2010. Tot i haver estat absolt d'haver matat la seva muller, Jacques Viguier enfronta un segon judici, però ara Nora, obsessionada per la seva innocència, fa que un advocat famós el defensi.

Les formes. Les pel·lícules de judicis configuren el drama judicial, subgènere on qualsevol conflicte serveix per mostrar com funciona una investigació, les raons oposades dels litigants, els prejudicis i els valors qüestionats de la societat, la diferència entre legalitat i moralitat, la corrupció dels poders econòmics, policials i/o polítics. A 'Una íntima convicció' ('Une intime conviction')

el debutant cineasta gal Antoine Raimbault treu partit a un cas verídic (Jacques Viguier acusat de la mort de la seva muller Suzanne desapareguda el 2000 i mai trobat el cos) per qüestionar el funcionament de la justícia. Tampoc se'n salva la ciutadania amb els linxaments mediàtics i els prejudicis morals atesa la facilitat amb que la societat condemna qui és jutjat. Raimbault inventa un personatge, Nora, heroïna obsedida en una quixotesca croada per salvar un innocent des de la seva íntima convicció,

versió francesa del dubte raonable. Amb habilitat narrativa i un guió mil·limetrat amb girs argumentals que fan que l'acció dramàtica mai s'aturi, el film involucra a consciència l'espectador, enxampat entre el thriller policial i el melodrama familiar que arrodoneixen l'objectiu del relat: provocar una reflexió personal i social sobre el complex funcionament d'allò que

en diem Justícia. Per cert, ¿per què se la representa amb els ulls tapats? 'Una íntima convicció' demostra la ingent quantitat d'informació dels sumaris i de com la seva ordenació fa inclinar la balança justiciera a un dels dos costats. Com tot drama judicial, la teatralitat de la posada en

Una íntima convicció

Director:
Antoine Raimbault.
Intèrprets:
Marina Fois,
Olivier Gourmet,
Laurent Lucas,
Philippe Uchan,
Jean Benguigui.
França, 2018.

cena enfila el darrer acte, quan l'al·legat de la defensa situa el quid en la qüestió: tothom és innocent fins que es demostri el contrari.

El fons. Cal equilibri entre la convicció i les proves.

La imatge. Les mirades còmplies entre l'advocat i Nora.

La frase. 'El dia en que basten las convicciones, nos iremos al carajo', sosté l'advocat defensor. Són faves comptades.

La recomanació. Imprescindible per qui no es vol prendre la justícia a conveniència.